

новъ, Ив. П. Кършовски и много други¹⁾); д-ръ Рашко Петровъ изпълнявалъ лѣкарската длъжностъ, Матей Поповичъ билъ адютантъ на раковски, а Стефанъ Рѣповъ — неговъ секретаръ. На площада „Баталъ Джамя“ до княжеския дворецъ въ Бѣлградъ, въ кжщата на Стана, стаитѣ били превърнати на казарми, а на двора били складирани пушкитѣ на българскитѣ легионери, гдето, само тамъ имало около 120 души, а другитѣ били прѣснати по разни ханища. Тукъ Стефанъ Караджа прескачалъ на дълго и на високо разни прегради. Легионеритѣ чакали да се даде знака за борбата и да нападнатъ крепостта съ турския гарнизонъ. Единъ простъ инцидентъ предизвикалъ сблъскването на 3 юний 1862 г.: едно турско заптие убило единъ младъ сърбинъ. Възстанието избухнало. Българскитѣ доброволци, начело съ Стефанъ Караджа и Хр. Н. Македонски, заедно съ 6 души легионери, се вмъкватъ презъ прозореца въ кжщата на турския бинбашия, който вечерялъ по това време съ семейството си. Бинбашията дигналъ сабята и замахналъ да удари Караджата, но той го изпреварилъ и съсѣкалъ. Отъ тукъ, тѣ се впуснали изъ улицитѣ на Бѣлградъ, срѣщнали единъ ходжа, който ги напсувалъ. Карад-

1) Г. С. Раковски, Българскитѣ хайдутѣ. Списъкъ на Българскж-тж самоволна легіж. Изд. 1890, стр. 39.